

Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci

Lenky Zábranské

„Postavy v čínské povídce 17. století v hovorovém jazyce“

Bakalářská práce představuje stěžejní postupy charakterizace literární postavy v povídce v hovorovém jazyce z pera významných literátů 17. století, Feng Meng-lunga, Ling Meng-čchua a Li Jüho.

Diplomantka v 1. kapitole zasazuje dílo uvedených autorů do kontextu historického vývoje. Vzhledem k tomu, že toto povídkové dílo současně představuje významnou fázi vývoje kratší narativní fikce v hovorovém jazyce, diplomantka v 2. kapitole práce nastiňuje vývoj žánru od doby jeho vzniku až po sledované období a podává jeho hlavní charakteristiky. Součástí úvodní části práce je rovněž 3. kapitola, v níž diplomantka představuje tři zkoumané autory a současně upozorňuje na specifika jejich povídkové tvorby.

Jádrem práce jsou kapitoly 4 a 5, v nichž diplomantka systematicky mapuje jednotlivé aspekty charakterizace a typologie postav. Komparativně pojetá 6. kapitola upozorňuje na odlišnosti mezi charakterizací postav v povídkách připisovaných Feng Meng-lungovi a Ling Meng-čchuovi a charakterizací, s níž se setkáváme v povídkách, jejichž autorem je Li Jü. Současně je v této části práce otevřena diskuse na téma míry propracovanosti charakterizace postav v čínské povídce 17. století a v evropské povídce 14. století.

Práci uzavírá přehledná rekapitulace sdílených charakterizačních prostředků čínské povídky 17. století. Doplnkem práce je seznam názvů vybraných povídek v češtině a v čínském originálu.

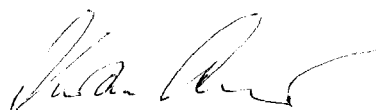
Práce má vyváženou a dobře vystavěnou strukturu. Vzhledem k objemu a obtížnosti textů diplomantka pracovala s převážně českými překlady, v případě potřeby však existující literární překlady doplnila o vlastní doslovnější překlady a prokázala tak nadprůměrnou jazykovou kompetenci. Rozsáhlá sekundární literatura, zdařilé zpracování kompilační části práce, jakož i funkční využití relevantní naratologické literatury dokládají schopnost diplomantky zorientovat se v poměrně složité odborné problematice.

Vedle systematické a pečlivé dokumentace jednotlivých aspektů charakterizace postav zaslouží pochvalu zejména ty pasáže 4. kapitoly, v nichž diplomantka přesvědčivě dokumentuje návaznost postupů povídkářů 17. století—např. pokud jde o líčení vzhledu postavy—na postupy charakteristické pro starší historiografické či buddhistické písemnictví. Podobně zdařilé jsou ty části uvedené kapitoly, v nichž je poukazováno na paralely mezi funkčním využitím barev oděvu či oděvních doplňků v zkoumaných povídkách a v tradičním čínském dramatu. Typologie postav nastíněná v 5. kapitole, představuje vhodné doplnění kapitoly věnované prostředkům charakterizace.

Výhrady lze mít k podkapitole „Postava vypravěče“, vzhledem k zásadně odlišné povaze „postavy“ vypravěče, výklad v této části nepůsobí ústrojně. Výtku lze rovněž vznést vůči pasáži věnované způsobu charakterizace v povídkách Li Jüho (kap. 6.1.), v níž diplomantka pouze vyjmenovává jednotlivá specifika, aniž by výklad doplnila o příklady, které by doložily platnost jejích pozorování.

Navzdory dílčím výhradám je posuzovaná práce velmi zdařilá. Navrhuji hodnocení „výborně“.

V Praze 15.9. 2010

Dušan Andrš